

"KOMMUNENS MEST OMTYCKTA LÄRARE"

Fru Brita Mikaelsson arbetade i en ambulerande norrlandsskola — med fyra barn fick hon flytta från den ena byn till den andra. Slutligen blev skolan »fast», men landsväg fanns ej, man fick ro till handelsboden över en bred sjö — och nu var barnen åtta! Hennes dotter skildrar en kvinnas storslagna gärning som mor och som en av bygden beundrad lärare.

Min mor kom från ett jordbrukarhem. Hon var en av de äldsta bland en stor barnskara och fick tidigt hjälpa till med tungt arbete.

Om somrarna gick hon i vall med kreaturen långt borta från hemmet. Då brukade hon ha läxböckerna med sig, ty hon var redan då säker på vad hon ville bli när hon blev stor.

Fast hennes föräldrar ej ansåg sig ha råd att bekosta hennes studier, gav hon sig ej utan lyckades få låna ihop medel.

Vid 21 års ålder var hon färdig lärarinna vid en flyttande mindre folkskola.

Vid 26 års ålder gifte hon sig men fortsatte vid den ambulerande skolan. Endast i en by fanns skolhus, i de andra två byarna hyrdes lokal. Denna ambulerande tjänst fortsatte mor tills familjen hade fyra barn. Att det var bevärligt kan vi barn intyga.

En del bostäder var både kalla och dragiga, och jag förstår ej att mor fick det hela att gå.

Sedan blev skolan »fast», det blev slut på de besvärliga flyttningarna. Men vid skolan fanns varken landsväg, telefon eller handelsbod. För att hämta post eller göra uppköp av mat måste man över en bred sjö. Höst och vår var det ofta spännande att skaffa hem mat till den stora familjen, till slut 8 barn!

En annan sak som ökade mors arbete var att far aldrig varit riktigt frisk.

Under kristiden var det ofta svårt att skaffa mat, men mor lyckades alltid på något sätt. Och jag vet att vi barn aldrig behövde gå hungriga till sängs.

Mor var mycket omtyckt av alla för sin hjälpsamhet och för sin uthållighet och sitt goda humör - trots alla svårigheter med att hinna med och få det att gå ihop. Lönen var inte stor de första åren av hennes äktenskap. Därför brukade hon sy om somrarna och många gånger satt hon uppe hela nätterna för att förtjäna lite extra.

Vi barn hade inte stort begrepp om hur svårt mor hade det ty vi behövde aldrig lida någon nöd. Sist av allt tänkte hon på sig själv. Sällan hade hon råd med några kläder åt sig själv, det blev endast det nödvändigaste. Oss höll hon hela, rena och välfödda.

Trots allt slit var hon ändå belåten med sitt liv bland barnen som varit hennes livselixir, både hennes egna och skolbarnen. Hon har varit glad över att hennes barn fått växa upp friska och att de haft en lycklig barn domstid.

Själv har hon fått vara frisk trots sitt slitsamma liv och har nu pensionerats efter att ha hållit skola i 43 år. Så blev hon också avtackad som en av sin kommuns mest omtyckta lärare, både av skolbarn och

överordnade. Självt kan jag ej beskriva den beundran och tacksamhet vi barn känner för henne för alla de tusen gånger hon uppoffrat sig för de sina och för sina medmänniskor.

Hon var mycket medveten om att det ej bara var oss hon hade att tänka på. Skolarbetet skulle skötas noggrant. När klockan blev 9 då var det ej längre »mor» utan »läraren», först efter skoltidens slut återkom »mor» igen. Vad arbete det kostade mor att hålla ihop och hinna med allt har vi ej förstått förrän nu, när vi själva blivit vuxna.

Hon är nu 63 år och alla barnen har lämnat hemmet. Nu tycker hon att hon fullgjort sitt kall. Och det har hon gjort med heder, tycker hennes, dotter Anna Märta Jonsson.

Bildtexter

Schäfern Lasso och systerdottern Ingrid på promenad med denna märkliga kvinna, som varit lärarinna i 43 år och vunnit otaliga människors beundran för sin gärning.

Fru Brita Mikaelsson repeterar med eleverna Tore och Holger Näslund. Mors lilla Olle som de lärde sig för resp. 35 och 39 år sen i fru Mikaelsson skola.

Fru Brita har kokat kaffe och maken, Anders Mikaelsson konstaterar den goda ångan.

"KOMMUNENS MEST OMTYCKTA LÄRARE"

— OCH MOR TILL ÅTTA BARN!

Schäfern Lasso och systerdottern Ingrid på promenad med denna märkliga kumma, som varit lärarinna i 43 år och vunnit otaliga människors beundran för sin gärning.

Fru Brita Mikaelsson repeterar med eleverna Tore och Holger Näslund Mors lille Olle som de lärde sig för resp. 35 och 39 år sen i fru Mikaelssons skola.

Min mor kom från ett jordbrukarhem. Hon var en av de äldsta bland en stor barnskara och fick tidigt hjälpa till med tungt arbete.

Om somrarna gick hon i vall med kreaturen långt borta från hemmet. Då brukade hon ha läxböckerna med sig, ty hon var redan då säker på vad hon ville bli när hon blev stor.

Fast hennes föräldrar ej ansåg sig ha råd att bekosta hennes studier, gav hon sig ej utan lyckades få låna ihop medel. Vid 21 års ålder var hon färdig lärarinna vid en flyttande mindre folkskola.

Fru Brita Mikaelsson arbetade i en ambulande norrlandsskola — med fyra barn fick hon flytta från den ena byn till den andra. Slutligen blev skolan »fast», men landsväg fanns ej, man fick ro till handelsboden över en bred sjö — och nu var barnen åtta! Hennes dotter skildrar en kvinnas storslagna gärning som mor och som en av hela bygden beundrad lärare.

TÄVLINGSBREVET TALAR

Vid 26 års ålder gifte hon sig men fortsatte vid den ambulande skolan. Endast i en by fanns skolhus, i de andra två hyrnas hyrdes lokal. Denna ambulande tjänst fortsatte mor tills familjen

hade fyra barn. Att det var bevärligt kan vi barn intyga.

En del bostäder var både kalla och dragiga, och jag förstår ej att mor fick det hela att gå.

Sedan blev skolan »fast», det blev slut på de besvärliga flyttningarna. Men vid skolan fanns varken landsväg, telefon eller handelsbod. För att hämta post eller göra uppköp av mat måste man över en bred sjö. Höst och vår var det ofta spän-

(Forts. sid. 50.)

Fru Brita har kokat kaffe och maken, Anders Mikaelsson, konstaterar den goda ångan.

ANVISNING

vid uppklistring av tidningsurklipp o. dyl. (annonser, hushållsrecept)

BARN!

— med
utligen
andels-
skild-
bygden

var bevärligt

de kalla och
att mor fick

det blev slut
na. Men vid
g, telefon el-
ta post eller
man över en
et ofta spän-
s. sid. 50.)

»Kommunens mest...»

(Forts. fr. sid. 20.)

nande att skaffa hem mat till
den stora familjen, till slut 8
barn!

En annan sak som ökade mors
arbete var att far aldrig varit
riktigt frisk.

Under kristiden var det ofta
svårt att skaffa mat, men mor
lyckades alltid på något sätt.
Och jag vet att vi barn aldrig
behövde gå hungriga till sängs.
Mor var mycket omtyckt av alla
för sin hjälpsamhet och för sin
uthållighet och sitt goda humör
— trots alla svårigheter med att
hinna med och få det att gå
ihop. Lönen var inte stor de
första åren av hennes äktenskap.
Därför brukade hon sy om som-
rarna och mängen gång satt hon
uppe hela nätterna för att för-
tjäna lite extra.

Vi barn hade inte stort be-
grepp om hur svårt mor hade
det, ty vi behövde aldrig lida
någon nöd. Sist av allt tänkte
hon på sig själv. Sällan hade
hon råd med några kläder åt
sig själv, det blev endast det
nödvändigaste. Oss höll hon
hela, rena och välfödda.

Trots allt slit var hon ändå
belåten med sitt liv bland barnen
som varit hennes livselixir —
både hennes egna och skolbar-
nen. Hon har varit glad över att
hennes barn fått växa upp friska
och att de haft en lycklig barn-
domstid.

Själv har hon fått vara frisk
trots sitt slitsamma liv och har
nu pensionerats efter att ha hål-
lit skola i 43 år. Så blev hon
också avtackad som en av sin
kommuns mest omtyckta lärare,
både av skolbarn och överord-
nade. Själv kan jag ej beskriva
den beundran och tacksamhet vi
barn känner för henne för alla
de tusen gånger hon uppoffrat
sig för de sina och för sina med-
människor.

Hon var mycket medveten om
att det ej bara var oss hon hade
att tänka på. Skolarbetet skulle
skötas noggrant. När klockan
blev 9 då var det ej längre
»mor» utan »läraren», först ef-
ter skoltidens slut återkom »mor»
igen. Vad arbete det kostade
mor att hålla ihop och hinna
med allt har vi ej förstått förrän
nu, när vi själva blivit vuxna.

Hon är nu 63 år och alla barn-
nen har lämnat hemmet; nu ty-
cker hon att hon fullgjort sitt
kall. Och det har hon gjort med
heder, tycker hennes dotter

Anna Märta Jonsson.